

Rozhodnutí Nejvyššího soudu SSR ze dne 27.04.1976, sp. zn. 1 To 15/76, ECLI:CZ:NS:1976:1.TO.15.1976.1

Číslo: 46/1976

Právní věta: O súbtor podstatných súčiastok určených na zostavenie vysielacej stanice v zmysle § 186 odst. 1 Tr. zák. ide vtedy, keď súčiastky vzhľadom na svoju povahu a ako celok slúžia na zostavenie vysielacej stanice a sú na tento cieľ páchatelom určené.

Soud: Nejvyšší soud SSR

Datum rozhodnutí: 27.04.1976

Spisová značka: 1 To 15/76

Číslo rozhodnutí: 46

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Nedovolený provoz a držení vysílací stanice

Předpisy: 140/1961 Sb. § 186 odst. 1

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 46/1976 sb. rozh.

O súbtor podstatných súčiastok určených na zostavenie vysielacej stanice v zmysle § 186 odst. 1 Tr. zák. ide vtedy, keď súčiastky vzhľadom na svoju povahu a ako celok slúžia na zostavenie vysielacej stanice a sú na tento cieľ páchatelom určené.

(Rozhodnutie Najvyššieho súdu SSR z 27. 4. 1976 sp. zn. [1 To 15/76](#).)

Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave v 29. 1. 1976 sp. zn. 3 T 28/75 bol obžalovaný R. P. uznaný za vinného z trestného činu rozkrádania majetku v socialistickom vlastníctve podľa § 132 odst. 1 písm. a), odst. 4 Tr. zák., ktorý spáchal tak, že v čase od mája 1974 do septembra 1975 odcudzil z n. p. Slovnaft v Bratislave rôzne súčiastky a prístroje v cene asi 314 000 korún, ako aj z trestného činu nedovolennej prevádzky a držania vysielacej stanice podľa § 186 odst. 1 veta prvá Tr. zák., ktorý spáchal tak, že hoci nemal povolenie na zriadenie a prevádzku amatérskej vysielacej stanice, od r. 1974 do 10. 9. 1975 bez povolenia prechovával vo svojom byte v Sládečkovciach súčiastky na zostavenie vysielacej stanice, z ktorých zostavil jednotlivé diely vysielacej stanice, ktorá by po dokončení bola schopná prevádzky. Za to bol odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 11 rokov v tretej nápravno- výchovnej skupine a na náhradu škody.

Na základe odvolania obžalovaného Najvyšší súd SSR rozsudkom z 27. 4. 1976 sp. zn. [1 To 15/76](#) zrušil výrok o zaradení obžalovaného do tretej nápravno výchovnej skupiny a sám rozhodol tak, že obžalovaného zaradil pre výkon trestu odňatia slobody s použitím § 39a odst. 3 Tr. zák. do druhej nápravno výchovnej skupiny. Inak ponechal napadnutý rozsudok nedotknutý.

Z odôvodnenia:

Podľa zistenia odvolacieho súdu súd prvého stupňa neurobil chybu ani v časti B napadnutého rozsudku, keď uznal obžalovaného R. P. za vinného z trestného činu nedovolennej prevádzky a držania vysielacej stanice podľa § 186 odst. 1 veta prvá Tr. zák.

Podľa výpovedí obžalovaného, zoznamu nájdených a zaistených vecí v jeho byte a znaleckých posudkov Ministerstva vnútra SSR a Slovenského ústredného rádioklubu Zväzarmu v Bratislave je bezpečne zistené, že obžalovaný r. P. po postupnom odcudzovaní v Slovnafte, národný podnik Bratislava, rôznych elektrosúčiastok, začal z nich skladať rádiový vysielateľ a prijímač, pritom sa pri zhotovovaní uvedenej aparatury dostal tak ďaleko, že by po kompletizácii jednotlivých zhotovených dielov bol býval schopný na uvedenom aparáte vysielateľ a prijímač v dosahu až do vzdialenosti 1000 km.

Obžalovaný ako člen rádioamatérskeho klubu Zväzarmu vedel, že bez koncesie, ktorú nemal, a bez zloženia predpísanej skúšky, ktorú nezložil, nesmel konať tak, ako bolo zistené.

Zo znaleckých posudkov krajský súd zistil, že časti A, B, C a D zaistených dielov vysielateľa a prijímateľa u obžalovaného tvoria samostatné hlavné diely tranzistorového združeného vysielateľa-prijímateľa pre amatérske účely s dosahom možného vysielania a príjmu do 1000 km. Časť D ako samostatný diel tvoril už kompletný tranzistorový združený vysielateľ-prijímač pre rádioamatérske pásmo 80 m, určený pre rádiatelegrafické amatérske spojenie, pričom možný dosah spojenia je niekoľko sto kilometrov.

Citované zistenie krajského súdu je správne a nemožno mu nič vytýkať.

Z uvedeného skutkového zistenia potom krajský súd urobil aj správny právny záver, že na výrobu a prechovávanie spomenutých častí A až D vrátane časti E zaistených prístrojov u obžalovaného bolo v zmysle zákona č. 110/1964 Zb. o telekomunikáciách potrebné povolenie ministerstva vnútra, a to na základe absolvovania príslušnej odbornej skúšky, to však obžalovaný nemal. Obžalovaný mal iba vysvedčenie pre rádiového poslucháča, ktoré však nepostačovalo, čoho si bol aj sám plne vedomý. Krajský súd správne zistil aj to, že obžalovaný uvedeným konaním bez povolenia prechovával súbor podstatných súčiastok určených na zostavenie vysielacej stanice v zmysle ustanovenia § 186 odst. 1 veta prvá Tr. zák.

V zmysle citovaného ustanovenia Trestného zákona ide o súbor podstatných súčiastok vtedy, keď súčiastky svojou povahou ako celok slúžia na zostavenie vysielacej stanice a sú na ten účel páchatelom určené.

Obžalovaný priznal, a je to preukázané aj inými dôkazmi, že získal rozkrádaním v n. p. Slovnaft elektrosúčiastky, z ktorých si postupne zostavoval vysielacu stanicu, hoci nemal príslušné povolenie Ministerstva vnútra a nesplnil ani ďalšie predpísané podmienky. Vysielacia stanica, ako sa zistilo, bola už pred dokončením.